

Kritika - Merész álmok, sötét titkok

IRODALOM

Sokszor telt meg és fogyott el a hold mióta utoljára új szövegek láttak napvilágot Ynev világról. A kiadványok közötti viszonylagos csendből azonban a rajongók kiolvashatták, hogy a legnépszerűbb magyar fantasy világ jogállásának a kérdése eldőlt, de legalábbis elcsitultak körülötte a hullámok valamelyest, aminek bizonyítéka ez a kötet is, illetve megjelenésének körülményei.

A harmadik alkalommal indított Szkriptúra tehetségkutató pályázat tíz első helyezett novelláját tartalmazza ez a kötet a XIV. Zászlóháború témáját járva körül. A Deltavision és a Lunír Kft együttműködésének égisze alatt révbe ért vállalkozás végeredménye összességében pozitív benyomást tett rám, de nem én volnék, hogyha el tudnék menni szó nélkül némely apróságnak.

Mert miféle kritikus volnék akkor, ugye? Lelkiismeretesen a megjelenés hetében beszereztem a könyvet és a rákövetkező vasárnap tartott író-olvasó találkozóra is beültem, hogy mélyüljön benne kicsit a kapcsolat az írások és köztem az ott elhangzottaknak és a dedikálásoknak köszönhetően. Megkülönböztetve is: Raon, a kötet szerkesztője a szombati Keleti Legendák miatt szervezte át a találkozót.

Általánosságban néhány gondolat: nem tartom szerencsésnek a Zászlóháború témáját elővenni ennyi idő után. Úgy érzem ez a konfliktus jócskán meghaladott ynevi értelemben, de még

annak irodalmában is. Az egy dolog, hogy én nem rajongok érte szubjektív értelemben, de Gorduin is leszámolt már utolsó zászlóháborús ellenségével, a Szemmel, több mint tíz földi éve.

Ugyanakkor mindig vevő vagyok egy jó M.A.G.U.S. könyvre, tartalmától függetlenül. A pályázatos novellásköteteket pedig különösen szeretem: friss szemléletű, lelkes írók, akik még szeretik Ynevet sokszor olyan nyelvezettel írnak, amiért anno megszerettem ezt a világot. Ha pedig esetleg valakinek a stílusa nem tetszene, mindig ott van a remény, hogy 10 oldal múlva valami teljesen mást olvasok.

A pozitív benyomásom dacára a kötet bír számomra néhány általános szépséghibával, de ezzel nem akarom terhelni a novellák értékelését külön ezért itt fogalmazom meg őket és aztán értsétek jól mindegyik írásra. Örök vesszőparipám a kalandorok krónikája kapcsán, hogy egy számomra Ynev 2.0 világról regélnek az írásai és itt, ahol egy valóban hiánypótló téma kifejtése történik különösen szembeötlő.

A történelem nyomokban sem tartalmaznak kalandozókat, akik Ynev történelmét mágiával és karddal formálnák. A szereplők a világ részei, de klasszikus értelemben mellékszereplői: úgyértem miért kellene meglepődnöm, ha egy paplovag paplovagként viselkedik vagy egy katona katonáskodik, esetleg egy kalóz kalózkodik.

Ez a dolguk, nem tesznek olyasmit, ami ne lenne elvárható tőlük. Legalább egy történet, egyetlen novellácska szólhatott volna egy csapat kalandozóról ... na mindegy.

Régi motoros rajongóként fájlaltam, hogy az a kevés kifejezés, amivel bírtunk eddig a Zászlóháború kapcsán mutatóban sem jelenik meg. Hol van a Pengefal? A dwoon-toroni határ retteget erősítménye? Van helyette Feket Gát, meg Ősök Ösvénye, meg még sokminden a Sárkánygerincen, de pont az amit eddig odaképzeltünk nincsen. Ez már ugyan csak szörszálhasogatás, de engem zavart, na.

Közeledve a kötethez egyébként fizikailag az első benyomás sem rossz. Majd négyszáz oldal tiszta új írás, éppencsak szöszedet van benne, szóval mindenképpen jót kapunk a pénzünkért. A borító **Kovács Péter**munkája, ami amellet, hogy szorosán kötődik a könyvhöz még szép is. Bár minél tovább nézem nekem valami gondom akad a síkokkal, de akkoris az utóbbi idők legjobb borítója.

Igrain Reval klasszikusával indít a kötet a Zászlóháborúkról, amit egy Kyel inkvizítor előszava követ, **Erdélyi István**, a kötet szerkesztőjének tolmácsolásában. Igazából iskolapéldája annak, hogy amit az előbbi fél oldalban összefoglal, az utóbbi feleslegesen 5-6 oldald terjengéssé változtat sok ködösítéssel és felesleges köpenylobogtatással (titkos belső inkvizíció a belső inkvizíción belül ... bah).

Weisz Attila Róbert Áldozat léssen című írása rögtön hangulatba hozott több értelemben is. Elsősorban azért, mert a toroniak határáttörése és a dwoon végvárvédelem szép és fontos eleme a konfliktusnak ... másrésztől azért mert én ezt már lemeséltem. A kísértetiesen hasonló **Áldozat léssen diadalunk** című kalandban voltak szekerekkel vonuló menekültek, angyal kardot őrző vár és támadó ork seregek. Az írás szépen teszi a dolgát az áthallás ellenére is, jah, és persze nem hosszú.

Kiss Gyula A szótlanság súlya kedves novellám a kötetben és nem csak azért mert korábban az oldalunkon publikáló alkotó láthatóan révbe ért a pályázaton való szereplésével. A jó atmoszférával bíró felütés után aljas toroni módszerekkel ismerkedhetünk meg és elmélyedhetünk kissé az erv lélek hajlíthatatlanságának rejtelseiben. Jó írás ... talán egy kis átszerkesztéssel, csattanósabb csattanóval remek is lehetett volna.

Jace Brennan Gyertyaoltás egy egészen érdekes és hiánypótló darab. A toroni hátszág viszontagságairól és kiszolgáltatottságáról regél. Jól forgatja a szavakat és remekül mesél szinte bármiről az író, a „malomváros” koncepciója pedig a legelőremutatóbb ötlet évek óta, így senki se lepődjön majd meg, ha kalandokban visszaköszön később. Érdekes, hogy én is egy hasonló hangvételű művet írtam nemrég, így átéreztem a történetet. Még nyomozás is van!

Körtvélyes Ákos Napmadár, ha szárnyra kap, mint a kötet első helyezett írása méltó egykori írókörös társamhoz. A kezdő jelenet olyan természetességgel bomlik ki egy epikus történeté, hogy azt tanítani lehetne. Kicsit úgy éreztem, hogy az írás közben annyira megszerette a női mellékszereplőt, hogy miatta egy kicsit elferdült a befejezés, de végül a kifutásával nagyon meg voltam elégedve, mint olvasó. Jó hangulatban hagytam el a történetet.

Csóka Bálint Toron jussa az író-olvasón elhangzottak alapján is egy fontos írás. Terjedelemben elmarad az előző írástól, de jelentőségében nem: nem mindennap olvashatunk az első Vörös Lobogó hordozója elleni merénylet részleteiről. Az akciójelenetekben ráismerni a **Wayne Chapman** féle dinamizmusra és ütemre, amit nem lehet jól mímelni. A befejezés pedig ismét túlmutat a háború eseményein, ami jó.

Boruzs Gergely Gábor Farkasok vére meggyőzőtt, hogy érdemes volt új esélyt adnom olvasóként írójának. Hálás téma a Látók törzsének háborús szerepvállalásáról írni és ez a krónika pedig szövegével és eseményeivel is méltó az ork hős szerepeltetéséhez. Ez az írás is azt az érzést mélyíti el bennem, hogy húsz éve, az Észak Lángjai után mekkorát üthetett volna ez a kötet. Szívesen olvastam volna tovább is...

Mészáros Márton Senkik serege már-már majdnem kalandozós írás volt. Helyette jó érzékkel elevenítette fel a kalózos filmek aranykorát bennem eseményeivel. Különösen hálás volt helyszíneiért: A Sinemossa máig kiaknázatlan téma, illetve a toroni Shín tartomány az, amivel kalandokban és novellákban szívesen foglalkoztam az elmúlt években és jó érzés volt látni, hogy hasonlóan

forgettuk a forrásokat. Ugyan volt egy-két hiba szerintem (helyenként hosszabb mint kellene, a végén feleslegesen lófrálnak oda vissza a címszereplők), de összességében jó benyomást hagy az írás.

Mira Sandoval A szíveváltó című írása igazi meglepetés a kötetben. Ide érkezve szinte mellbevág az erőszakmentes alidari légkör, a két érdekes nézőpontban elregélt történet és aztán szépen lassan kúszik rá az Észak lángjai egy fő motívumára olyan hatásosan, hogy azon kaptam magamat, izgulok, hogy hogyan befolyásolja majd az egykori regény kulcsszereplőjét a mostani írás. Szerintem pedig ez tesz jóvá, átélhetővé egy írást. A vitorlás versenyt külön köszönöm az íróknak. A befejezés ... talán a befejezés ... de nem, jó volt ez így.

Rónay Péter Hősök, akikről hallgatni kell bár saját jogán egy nagyon jó írás, eddigre már egy kicsit túltöltekeztem a dwoonokkal. Epizódikus története ugyan összeáll a végére egy átélhető és ismételtelen erősen filmes hatásnak köszönhetően, de olyan érzésem volt, mintha a képzeletbeli lajtorja néhol foghíjasabb lett volna a kelleténél, hogy megértsük az eseményeket teljes egészében és így csak a közepén állva biztosan győződhettünk meg a befejezés és a cím szépek tetsző kapcsolatáról.

Horváth Tamás Szabad akarát egy olyan zárónovella, ami hasonlóan kettős érzéseket hagy az amundban. A bevezetésben felvázolt Gro-Ugon világát jó érzéssel teszi érdekessé, hogy aztán ne arról szóljon. Az írás végéig reménykedtem, hogy az orkokra is nagy veszélyt jelentő lények felbukkannak, legalább annyira, mint az erőd kocsmák, amik remek és előremutató gondolatok. Helyette a korábbi **Toron jussához** tartozó ellenpárnak éreztem. Értsétek jól: sokkal több lehetőség van ebben az írásban, mint amennyiről szól. Persze a kevesebb néha több, de lezárásnak egy kicsit bipoláris.

Általában nem szoktam a **Függelék**et külön elemezni, maximum megemlíteni, de a szöveget elolvasását ez alkalommal

azoknak is ajánlom, akik úgy gondolják, már minden kifejezést ismernek Yneven. Alidarról például nagyszerű háttéranyagnak beillő ötletadók szerepelnek itt, de már Ynev 2.0-ás koncepciók is megtalálhatóak olvasmányos formában. Cserébe nem hosszú, ami mindig jó.

Apropó lezárás, a kötetet a szerkesztő utószava zárja le, amiben megemlékezik a pályázat mibenlétéről és felvezeti a második kötetet is. Szóval az utolsó novella kapcsán tett dörgedelmem a lezárásról lehet korai volt. Az Együttműködés égisze alatt fogant III. Szkriptúra első tíz helyezettjét tartalmazó kötet búcsúzik az olvasóktól, de a kritikus énem csak nem tud megnyugodni.

Az író-olvasón is rákérdeztem, hogy miért kellett a kötetet kétfelé szedni, amikor a cím olyan hosszú, hogy simán ráfért volna két könyvre is. Ehelyett első és második kötet lett, ami egyrésztől őszinte dolog az olvasókkal szemben, hogy tudhatja, hogy az elsőben vannak a „jobbak”, de szerintem elég nehéz helyzetbe hozza a második kötet stábját. Hasonlóan egy-egy Bíborgyöngyös kötet után nekem már sok a dwoon lovagból egy időre ...

Ezért (is) lett volna szerintem érdekesebb a novellákat összekeverve a második tíz írással kronológiailag szerepeltetni, hogy (nem ismerve ugyebár a másik tízet) kiadják végre a XIV. Zászlóháború eseményeinek az ívét az olvasók nagy örömeire. Ehelyett az írások itt is ide-oda ugráltak kronológiailag és ha nem emlékeztem volna a háború menetére korábbi olvasmányélményeimből, akkor menthetetlenül elkeveredek, ami az élmény rovására ment volna.

A **Merész álmok, sötét titkok I** mindezen dörgedelmek ellenére erős lábakon áll önmagában. Hozza az elvárható szintet és alkalmanként még meglepetést is tud okozni. Ha „csak” ilyen lenne minden író generáció bemutatkozó kötete akkor nem aggódnék a M.A.G.U.S. jövőjét illetően. Nem is akarom elkiabálni, hogy ez mekkora teljesítmény (korábban már megtettem sajnos ... többször is), de én már csak egy ilyen cinikus és szarkasztikus amund vagyok, aki aggódik a M.A.G.U.S. jövőjéért ... de nem emiatt a kötet miatt. Ha értitek ...

2014.07.07.

Szerző: Gulandro

Forrás: Kronikak.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely